

Oricat de obositi sau plictisiti am fi, acest verset ar trebui sa ne trezeasca la o viata plina de entuziasmul de a-L lauda pe Domnul cu un duh inflacarat de iubirea Celui ce ne-a rascumparat cu pretul infinit al sangelui Sau sfant, varsat pe Calvar. Este o incurajare si o inspiratie pentru toate generatiile, in special pentru a noastra. In pofida aulelor spatioase si a echipamentului de sunet modern, cantarile noastre dau in vileag faptul ca suntem plictisiti si dezinteresati in slujba de lauda pe care o aducem adesea din obisnuinta. Cu mii de ani in urma, un cinic plictisit spunea: *“Ce a fost, va mai fi, si ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare”* (Eclesiastul 1:9). La aceasta declaratie pesimista, multi dintre noi suntem gata sa cantam un amin trist si melancolic. In loc sa venim inaintea Domnului cu cantari duhovnicesti noi, unii cascăm a somn si cautam sa gasim defecte in cantarile altora, iar altii aducem jertfa despre care acelasi Solomon ne avertiza in capitolul 5, primul verset: *“Pazeste-ti piciorul cand intri in Casa lui Dumnezeu si apropie-te mai bine sa asculti decat sa aduci jertfa nebunilor; caci ei nu stiu ca fac rau cu aceasta.”*

In textul acesta avem un om care a descoperit o cantare noua. Imaginea pe care ne-o inspira nu este una inghetata, de iarna, nici macar una de toamna tarzie, cu frunze ingalbenite, vestejite, ci este tabloul unei primaveri minunate in care viata izbucneste prin fiecare fir de iarba, prin fiecare mugur si boboc de floare. Omul acesta ne dezvaluie deci un secret pe care avem nevoie sa-l cunoastem.

Care este sursa acestui cantec nou?

De unde curge izvorul inspiratiei acestei cantari? Ea nu este rezultatul intamplarii oarbe, si nici creatia unor imprejurari. Nu este nici macar cantecul tinereții. Nu gasim nici un indiciu ca acest poet canta udat de roua diminetii vietii sale. Chiar daca ar fi fost tanar, stim ca nu toti tinerii canta, ba unii din ei vad viata cenusie, monotona, searbada. Acest cantec nu a rasarit nici de dupa dealurile prosperitatii si succesului lumesc. Multi din cei bogati, care poseda mari averi pamantesti au sufletul gol, si de pe buzele lor nu se inalta cantul. Palatele lor nu rasuna in cantece de bucurie, ci mai degraba ascund suflute dezamagite si reci. Deci, cantecul psalmistului nu s-a nascut la voia intamplarii, si nici nu este rezultatul circumstantelor pamantesti. El nu canta nici din simtul datoriei. Noi, adesea, incercam sa ne ascundem tristetea in adancul sufletului, si zambind forțat, cantam cu buzele, in timp ce cu inima suspinam. Multi canta pe scena, dar fata plina de zambet li se incrunta in momentul cand raman singuri. Cantarea le ascunde suferinta de ochii celor din jur, dar din nefericire, nu le-o vindeca. Cantecul psalmistului, totusi, nu izvoreste nici macar dintr-o hotarare eroica de a canta in ciuda unei stari sufletesti agravate. Care este atunci sursa acestui cantec? Este un dar de la Dumnezeu. *“Mi-a pus in gura o cantare noua”*, declara poetul plin de bucurie. Deci cantecul lui are un izvor permanent, care nu seaca. El nu poate fi redus la tacere, si nici nu degenereaza in dezacorduri. Cand eram copil, mergeam adesea cu tatal meu intr-o padure din apropierea oraselului nostru, pentru a culege ciuperci sau fragi. Acolo, in inima codrului, era un sipot cu o apa limpede ca cristalul si rece, ce iesea dintre stanci si se rostogolea printre lespezi formand un paraias care clipocea si curgea vesel, scaldat in razele aurii ale soarelui. Brazii inalti stateau ca niste strajeri credinciosi in jurul lui, iar cativa copaci mai mici il imbratisau cu bratele lor verzi. Chiar in mijlocul verii, cand unele lacuri din campie secau, acest izvor de munte curgea mereu voios, adapand drumetii si animalele din padure. De fiecare data cand meditez la o cantare noua, imi amintesc cu multa nostalgie de sipotul din copilărie. Cantarea noastra ar trebui sa fie plina de bucurie, si sa izvoareasca neobosit din dragostea adanca si vie pentru Domnul Isus Christos.

Care este natura acestui cantec nou?

Este un cantec al eliberării. *“M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stincă, si mi-a intarit pasii”* (Ps. 40:2). Psalmistul nu ne marturiseste cum a ajuns in

aceasta groapa a pieirii. Poate a cazut in ea din pricina unei calamitati devastatoare, sau din propria-i nechibzuinta, insa indiferent de modul in care a ajuns acolo, evenimentul a fost unul tragic. El nu-i poate uita groaza si intunericul. Era un loc al umbrelor mortii in care pasii ii alunecau inspre mormantul deschis. Infiorat ca unul care se scufunda in nisipuri miscatoare, intinzandu-si mainile in sus intr-un ultim efort de a cere ajutor, acest cantaret a strigat cu glasul disperat si Cineva i-a auzit strigatul, l-a prins de mana, l-a ridicat si l-a asezat in siguranta, cu picioarele pe stanca. De atunci are pe buze un cantec nou, de biruinta, cu care-si celebreaza eliberarea si-si glorifica Salvatorul. Si noi putem sa i ne alaturam in cantare, pentru ca un asemenea cantec se cade sa rasune de pe buzele tuturor celor care au pacatuit mult, dar au fost iertati, si salvati. Acest cantec se potriveste chiar si mai bine pe buzele celor care au fost crescuti in caminuri crestine si prin calauzirea parintilor au fost scutiti de agonia groaznica a gropii din care acest poet a trebuit sa fie salvat.

Este un cantec al sigurantei. *“...mi-a pus picioarele pe stanca, si mi-a intarit pasii”*. Eliberat intr-un mod miraculos, poetul se simte in deplina siguranta, si este increzator, dar nu in el insusi. Increderea lui este doar in Domnul, asemenea profetului care declara odinioara: *“El imi face picioarele ca ale cerbilor, si ma face sa merg pe inaltimile mele”* (Habacuc 3:19). Domnul l-a intarit ca sa poata sa cante iarasi, ca si in psalmul 23: *“Chiar daca ar fi sa umblu prin valea umbrei mortii, nu ma tem de niciun rau, caci Tu esti cu mine”*. Paseste cu siguranta inainte, si nu priveste cu frica la ziua de maine. Ochii lui nu mai sunt plini de teama, caci stie ca Domnul este Izbavitorul lui.

Este un cantec al multumirii. Cu constienta eliberarii si a sigurantei primite de la Dumnezeu, poetul nu-si poate inabusi sentimentul de gratitudine, si inima lui izbucneste in cantec asemenea unei pasari care, bucurandu-se de seninul unei zile de vara, pluteste pe aripa vantului si umple vazduhul cu glasul ei melodios. De cele mai multe ori noi nu suntem destul de multumitori. Intr-o zi Isus a vindecat zece leprosi (Luca 17:12). Vazandu-se vindecati, noua dintre ei si-au vazut de drum, uitand de Vindecator. Doar unul s-a intors cu un cantec de recunostinta pe buze, iar atunci Domnul a intrebat trist: *“Dar ceilalti noua unde sunt?”* Adesea ne asemanam si noi cu cei noua. David, in psalmul 40, se aseamana cu leprosul samaritean; cantecul lui izvoreste dintr-o inima plina de recunostinta.

Este un cantec nou. Dar noutatea lui nu sta in faptul ca poetul spune ceva ce nu s-a mai spus vreodata. Nu este un mesaj bizar, ci doar unul nou. Noutatea nu este intotdeauna o virtute, si nu este numaidecat ceva neobisnuit. Cantarea lui David era noua pentru ca a fost nascuta din experiente noi. Oamenii mor in fiecare zi, si moartea este un lucru obisnuit. Totusi, pentru cei care plang la marginea unui sicriu, experienta este noua si la fel de dureroasa ca si cum ei ar fi primii care au pierdut pe cineva drag. O mama tanara care vorbeste cu atata gingasie copilului pe care-l strange la piept, ingana aceleasi cuvinte lipsite de gramatica pe care le-au rostit zeci de generatii. Totusi, cuvintele sunt proaspete, pline de farmec si iubire, nascute din experiente noi. Isus spunea in Matei 13:52: *“... orice carturar, care a invatat ce trebuie despre Imparatia cerurilor, se aseamana cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi si lucruri vechi”*. Psalmistul face acelasi lucru, si noi trebuie sa facem la fel. Daca avem o experienta proaspata cu Dumnezeu, intr-un fel, cantarea noastra poate fi la fel de veche precum gradina Edenului, unde omul avea partasie cu Creatorul in racoarea fiecarei zile, dar in acelasi timp, noua si proaspata ca primul trandafir din luna lui mai. Atata timp cat Domnul ni se reveleaza in partasie sfanta, cantarea noastra va fi originala, actuala si proaspata precum primul zambet al noului nascut in ochii mamei sale.

Care este rostul acestei cantari noi? De ce sa cantam un cantec nou?

Este o binecuvantare de nedescris pentru inima celui ce o canta cu veselie, cu bucurie, in extazul fericirii. Religia in sine este lipsita de bucurie. Am vazut multi oameni foarte religioși, dar morocanosi, plini de amaraciune, pururi nemultumiti, si lipsiti de puterea de a iubi si de a ierta. *“Bucuria Domnului va fi taria voastra”*, spunea Neemia (cap.8, v.10). Bucuria Domnului este sursa tarii noastre in ceasul cel mai intunecat al incercarii. Este un toiag puternic pe care ne putem

rezema in timp de furtuna, cand durerea ne apasa greu si suspinam cu lacrimi amare. Deasemeni, bucuria harului lui Christos este o sursa a puterii noastre in momentele grele ale ispitei. Poate ca unii reusesc sa se impotriveasca ispitei, pana la o anumita masura, prin puterea vointei. Poate ca unii reusesc sa-si astupe urechile cand trec pe langa tarmurile primejdioase unde sirenele canta fermecator, ademanindu-i, ca mai apoi sa-i ucida. Metoda ideala este insa, asemenea lui Ulise, sa luam in barca pe Unul a carui voce este mult mai frumoasa si mai dulce, si a carui iubire este vesnica, iar atunci glasul sirenelor va fi lipsit de orice atractie. Cand copiii nostri vor intelege rostul cantarii, importanta, semnificatia si farmecul inchinarii, cand vor fi cu totul indragostiti de Cel care va pune si in gura lor o cantare noua, cantecele cele mai apreciate ale lumii nu vor avea nici o valoare pentru ei, pentru ca din inima lor, ca din sanul zorilor, vor izbucni valuri de iubire prin cantari noi de biruinta si lauda la adresa Mantuitorului.

Este o binecuvantare de nedescris pentru inimile celor ce o asculta. *“Multi au vazut lucrul acesta, s-au temut, si s-au increzut in Domnul”.* Cu acest cantec nou pe buze, care este defapt doar ecoul cantecului din inima, David s-a contopit el insusi cu cantecul. El spune ca *“multi au vazut”*, nu ca au auzit. Cine poate sa vada o cantare? Cantarea se aude, nu se vede. Oamenii l-au vazut deci pe el cantand, s-au temut si s-au increzut in Domnul. Oare cei ce ne vad si ne aud pe noi cantand simt aceasi influenta? O viata traita in neprihanire este cea ce da farmec cantarilor noastre. Christos este inaltat prin cantarile noastre numai atunci cand exista marturia unui cuget curat, si o inchinare placuta, evlavioasa, in frica de Domnul. Un cantec firesc ii poate fermeca pe oamenii firesti, dar o cantare evlavioasa le va atinge duhul si vor fi biruiti, castigati pentru Isus. Vor dori sa afle si ei secretul acestei bucurii autentice, se vor teme de Domnul, si se vor increde si ei in El.

Noua, celor care cantam in biserica, ne lipseste adesea aceasta autenticitate. Citim despre sfintii din trecut care erau insotiti de harul si de puterea Domnului. Aveau un farmec aparte, care ii impresiona pe oameni in modul cel mai real, iar acestia, imediat doreau sa aiba si ei ce avea Biserica. Dar cand fariseul care ii multimea lui Dumnezeu ca el nu era ca si vamesul, ma intreb: cine mergea dupa el pe strada sa-l intrebe despre tainele vietii vesnice? Cine alerga dupa el sa-l intrebe cum sa se separe de multimea nespalata de “hrapareti, nedrepti, preacurvari” ? (Luca 18:11), ca sa devina nepatat si nevinovat ca si el? Nimeni nu a alergat dupa el, si asta nu pentru ca fariseul nu era religios, ci mai degraba pentru ca era oribil de religios, dar in fata lui Dumnezeu era tot un pacatos, dar unul neiertat, si viata lui nu era un cantec armonizat dupa diapazonul cerului.

Ole (Bornemann) Bull (violonist norvegian 1810-1880), avea un prieten inventator, care nu avea o ureche muzicala si nu era deloc impresionat de muzica violonistului. Faptul ca in vioara lui Ole Bull era ascuns “un cor de ingeri” nu insemna nimic pentru Leif Ericson. Acesta nu era deloc impresionat de faptul ca violonistul manuia arcusul in asa fel incat din vioara lui ieseau tunete si trasnete de furtuna, ras de copil, fosnet de frunze sau ciripit de pasari. Dar pana la urma, marele violonist l-a castigat. Cum a reusit acest lucru? S-a dus in laboratorul lui Ericson si a cantat pana cand din ochii prietenului sau au inceput sa curga lacrimi si inima omului de stiinta a fost captivata de farmecul muzicii.

La fel, autorul acestui cantec nou, cauta sa captiveze inimile oamenilor pentru Christos. El stie ca nu vom reusi sa captivam lumea prin cantece de jale si bocete. Nu o vom castiga nici printr-o muzica lumeasca, sub pretextul de a fi relevanti. Nu o vom castiga nici daca ne vom plange mereu de starea nevrednica a fratilor nostri sau ne vom tangui ca nu mai este nici o speranta pentru generatia de azi. Nu o vom castiga nici prin vietii discordante asemenea unor viori dezacordate, dar ii putem castiga prin vietii total daruite lui Christos. Daca in vietii noastre este o armonie pe care lumea nu o poate da si nici nu ne-o poate lua, cineva va dori sa afle care este secretul. Ne lipseste muzica acea din interior, cantarea noua din inima, izvorata dintr-o partasie reala cu Domnul. Ne lipseste originalitatea, autenticitatea si prospetimea cantecului. Dar daca vom incepe sa cantam o cantare noua insotita de farmecul unei vietii noi si proaspete in Christos, multi vor vedea lucrul acesta, se vor teme, și se vor increde in Domnul!